

більшості випадків не підлягають регулюванню зі сторони керівників суб'єктів малого підприємництва задля забезпечення фінансової стійкості.

На фінансову стійкість суб'єкта господарювання, навіть на окремо взятий показник, можуть впливати численні і різноманітні причини. Необхідно встановити найбільш суттєві причини, які більш за все справили вплив на зміну показників.

Так, Базилінська О.Я. [1, С. 112-138] серед визначальних внутрішніх факторів впливу на фінансову стійкість підприємства виділяє:

- а) галузева належність суб'єкта господарювання;
- б) структура продукції (послуг), що випускається, її частка в загальному платоспроможному попиті;
- в) розмір сплаченого статутного капіталу;
- г) розмір і структура витрат, їх динаміка у порівнянні з прибутком;
- д) стан майна і фінансових ресурсів, включаючи запаси й резерви.

Для забезпечення фінансової стійкості суб'єктів малого підприємництва необхідно так управляти зовнішніми факторами, щоб нівелювати не активний вплив зовнішнього середовища. У ситуації, коли суб'єктів малого підприємництва має стійку внутрішню структуру й об'ємні запаси, але зовнішнє середовище досить нестабільне, ефективними будуть дії зі застереженням зовнішніх загроз на ринку шляхом диверсифікації та модернізації економічної діяльності.

Оскільки з різних причин виникають фактори, що впливають на фінансову стійкість суб'єктів малого підприємництва, то при визначенні методів управління ними необхідно це врахувати. Якщо зовнішні фактори, що впливають на фінансову стійкість, викликані дією об'єктивних економічних законів і майже не залежать від діяльності суб'єктів малого підприємництва, то внутрішнім факторам властивий високий рівень керованості, а характер їх зміни залежить від економічного середовища функціонування самого суб'єкта малого підприємництва. Таким чином, фінансова стійкість суб'єктів малого підприємництва залежить від внутрішніх та зовнішніх факторів, які змінюються зі зміною середовища та часу.

Література:

1. Базилінська О.Я. Фінансовий аналіз: теорія та практика: навч. посібн. / О.Я. Базилінська. – К.: ЦУЛ, 2009. – 328 с.

НАПРЯМИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

*Каличева Н.Є., к.е.н., доцент
Український державний університет залізничного транспорту*

Ефективність діяльності промислових підприємств в регіонах залежить від стратегічних пріоритетів державного регулювання, що виражається через формування стратегічних підходів інноваційного розвитку регіонів, реалізацію

ефективних моделей управління з метою забезпечити їх продуктивне зростання на місцях [1].

Потрібно зазначити, що однією з ознак інноваційного розвитку України, порівняно із провідними світовими країнами, є значний ступінь нерівномірного розвитку її регіонів [2]. Оскільки, в основному, нерівність окреслюється специфікою діяльності кожного конкретного регіону, що характеризується спеціалізацією, певним географічним положенням та наявним інноваційним потенціалом. А за умов переходу до економіки нового типу, саме рівень інноваційного потенціалу та можливості щодо його правильного застосування вбачають приховані перспективи та можливості зростання, як окремих підприємств, так і всієї економічної системи.

На даний час ефективність інноваційного розвитку оцінюється інноваційним потенціалом, що визначає формування інноваційної політики на рівні країни, регіону, галузі та підприємства шляхом розробки та реалізації різноманітних програм соціально-економічного розвитку, враховуючи ефективне використання наявних інноваційних ресурсів [3].

Таким чином, інноваційний потенціал регіону виступає основою для реалізації в ньому прикладних та фундаментальних наукових досліджень, проектно-конструкторських і технологічних робіт, котрі допомагають вирувати різноманітні наукові, науково-технічні, соціально-економічні та екологічні проблеми на рівні держави, регіону та підприємства чи галузі.

До основних причин, які стримують розвиток інноваційного потенціалу регіонів нашої країни можна віднести [4]:

- на макрорівні: дефіцит активної та дієвої системи національного інноваційного розвитку, із виділенням специфіки інноваційного розвитку кожного конкретного регіону; складна політична та економічна ситуація в державі;

- на мезорівні: недостача реальної фінансової допомоги та відсутність дієвої мотивації щодо ведення інноваційної діяльності; недієвість фіскальної системи та кредитних механізмів, слабкість важелів державної підтримки інноваційного розвитку підприємств; майже повне знищення науко-дослідного потенціалу в регіонах; слабка взаємодія з іноземними партнерами в сфері прикладних досліджень та конструкторських розробок;

- на мікрорівні: відсутність системи управління ризиками: управління проектами здійснюється, в основному, у транснаціональних корпораціях, які мають дочірні компанії на території країни; незначне використання вітчизняними підприємствами сучасних методів управління проектами; низький рівень прийняття інноваційних рішень стейкхолдерами, власниками підприємств, топ-менеджерами.

Таким чином, ефективність інноваційного розвитку регіонів буде дієвою лише тоді, коли стратегічні підходи щодо продуктивного функціонування підприємств на місцях будуть орієнтуватися на довготривалий результат та враховувати місцевий інноваційний потенціал.

Література:

1. Луцків О.М. Інноваційний розвиток регіонів України: тенденції, проблеми та перспективи. Економічний форум. 2016. № 2. С. 121-127.
2. Дикань В.Л., Кірдіна О.Г., Назаренко І.Л., Уткіна Ю.М. Економіка і організація інноваційної діяльності на залізничному транспорті: навчальний посібник / під ред. В.Л. Диканя. Х.: УкрДАЗТ, 2014. 314 с.
3. Каличева Н.Є., Бохан С.Є. Напрями забезпечення ефективного розвитку промислових підприємств в сучасних умовах. Науковий огляд. Науковий журнал. Київ, ТОВ «Меганом», 2017. Вип. 5 (37). С. 5-15.
4. Шипуліна Ю.С. Інноваційний потенціал як основа стійкого економічного розвитку господарських систем, його сутність та структура. Механізм регулювання економіки. 2004. № 2. С.71-81.

ІННОВАЦІЇ ЯК ФАКТОР ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

*Кетова Т.Б.,
Крюкова О.М., к.е.н., доцент,
Болотова Т.М., к.е.н., доцент
Харківський торговельно-економічний коледж
Київського національного торговельно-економічного університету*

Сучасні ринкові умови вимагають від вітчизняних підприємств рішучих механізмів реагування на стрімкий темп змін, які диктує зовнішнє середовище. Такий механізм реагування передбачає ефективну боротьбу за конкурентні позиції підприємства. Щоб вижити у цій боротьбі, кожне підприємство має поставити перед собою завдання підвищення рівня конкурентоспроможності не лише своєї продукції, а й підприємства в цілому.

Здатність підприємства адаптуватися до змін зовнішнього середовища і забезпечувати при цьому належний рівень конкурентних переваг інтерпретують як конкурентоспроможність підприємства.

Отже, у сучасній конкурентній боротьбі, за всієї гостроти та динамізму, виграє той, хто постійно вдосконалює та розширює перелік власних переваг над конкурентами. Цього неможливо досягти без впровадження інновацій. Саме інновації, стверджував М. Портер, здатні створювати конкурентні переваги підприємств [2, с. 23]. Створення і поширення інновацій – нововведень у галузі техніки, технології, організації праці і управління, що засновані на використанні досягнень науки і передового досвіду – забезпечує інноваційна діяльність підприємства. Таким чином, інноваційна діяльність підприємства та його конкурентоспроможність є взаємообумовленими, що робить актуальним дослідження цієї взаємодії.

Питання, що стосуються конкурентоспроможності та інноваційної діяльності підприємств, знайшли своє відображення в дослідженнях